

Виждате ли, какъ се страхуватъ птицитѣ отъ насъ, като че ли ние сме нѣкакви чудовища? Но защо тѣ се страхуватъ? Ние нѣма нищо лошо да имъ направимъ.

Ами немилостивото изтрѣбление на гнѣздата и яйцата не е ли зло? Нима това не е достатъчно, за да виждатъ птицитѣ своя неприятелъ въ човѣка? Ето защо уловената птица се страхува отъ човѣка и само съ голѣмъ трудъ и мжка, следъ дълъгъ затворъ въ кафеза си, навикнува що годе на човѣка. Но дивата птица никога нѣма да бжде тѣй довѣрчива къмъ човѣка, както домашната. Кой е кривъ за това: човѣкъ ли или птицата? Ако отъ най старо-време хората не би разваляли птичитѣ гнѣзда, то дивитѣ птици не би се страхували отъ тѣхъ.

Да отидемъ „за гнѣзда и яйца“. Вгледайте се добре, внимателно между клончетата на дърветата и храститѣ. Виждате ли ей тамъ онази купчинка отъ мѣхъ? Това е гнѣздото на чинката.

Колко трудъ е употребила птичката, за да си свие отъ суха трева и влакна това гнѣзденце! Стенитѣ му отвънъ сж обвити съ мѣхъ и лишеи, които растатъ по кората на сжщото дърво. Чинката си е наредила гнѣздото отвънъ така, за да го скрие отъ неприятелитѣ си. Въ него има четири хубавички, пепелени яйчица, съ червеникави петна. Женската чинка току що е дошла и се готви да легне въ гнѣздото си, за да стопли съ тѣлото си яйчицата, а мъжкия е кацналъ на съседното клонче и пѣе. Да ги оставимъ сега на спокойствие и да отидемъ по-нататъкъ.

А ето и друго гнѣздо. Виждате ли го между гжститѣ клончета на дървото? Колко е хубаво това гнѣздо! И то отвънъ е овито съ лишеи и листица отъ сжщото дърво. Въ него има петъ синкави яйчица